

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie obwinionego asesora Prokuratury Rejonowej [...] w P. T. C., na posiedzeniu w dniu 11 września 2024 roku w przedmiocie wniosku o przedłużenie zawieszenia asesora T. C. w czynnościach na dalszy okres na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (dalej powoływana jako: ustawa Prawo o prokuraturze)

postanowił:

umorzyć postępowanie w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach asesora Prokuratury Rejonowej [...] w P. T. C. na dalszy okres.

UZASADNIENIE

W dniu 28 czerwca 2024 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego wniosła do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko T. C. - asesorowi Prokuratury Rejonowej [...] w P. obwinionego o to, że:

w dniu 20 marca 2023 roku w P. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, to jest art. 248 § 1 k.p.k., poprzez to, że nadzorując śledztwo Prokuratury Rejonowej [...] w P. o sygn. [...] przeciwko J. A., zatrzymanemu 18 marca 2023 roku o godz. 11:00 w związku z popełnieniem przestępstw z art. 190 §

1 k.k. i po przedstawieniu mu 20 marca 2023 roku postanowienia o uzupełnieniu przedstawionego zarzutu oraz po przesłuchaniu go w charakterze podejrzanego, pomimo upływu 48 godzin od chwili zatrzymania go, co nastąpiło o godzinie 11:00, nie zwolnił go natychmiast, lecz o godz. 11:23 złożył w Sądzie Rejonowym [...] w P. wniosek o jego tymczasowe aresztowanie, wydał zarządzenie o zwolnieniu J. A., zatrzymanego 18 marca 2023 roku o godz. 11:00 i polecił funkcjonariuszowi Policji uzupełnić protokół zatrzymania osoby o godzinę zwolnienia i poinformować zatrzymanego, że został zwolniony o godz. 11:00, co nie było prawdą, gdyż J. A. do godz. 12:35:59 przebywał zamknięty w celi pomieszczenia dla osób konwojowanych, które opuścił wraz z funkcjonariuszami Policji o godz. 12:39, a następnie na posiedzeniu sądu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, rozpoczętym o godz. 13:15 poinformował, że podejrzany nie jest zatrzymany i odpowiada z wolnej stopy, co również nie było prawdą, gdyż przed rozpoczęciem posiedzenia sądowego ci sami policjanci uniemożliwili podejrzanemu opuszczenie budynku sądu, skutkiem czego od godz. 11:00 do godz. 13:20, gdy opuścił salę sądową, J. A. pozbawiony był wolności i którym to zachowaniem uchybił także godności urzędu poprzez naruszenie podstawowych obowiązków prokuratora określonych w art. 96 ustawy Prawo o prokuraturze i § 2 pkt 1-4 i § 4 ust. 1 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów stanowiącego załącznik do uchwały Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z 12 grudnia 2017 roku, a jednocześnie zachowanie to odpowiada znamionom przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy Prawo o prokuraturze.

Jednocześnie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego wniosła o na podstawie art. 150 § 4 w zw. z art. 174 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze o przedłużenie zawieszenia obwinionego asesora T. C. w czynnościach na dalszy okres, niezbędny do rozpoznania jego sprawy dyscyplinarnej, wskazując, że nie ustala żadna z przesłanek uzasadniających jego stosowanie. Wskazano, iż charakter przewinienia dyscyplinarnego, będącego przedmiotem niniejszego postępowania, które godzi w powagę i zaufanie do urzędu

asesora, nakazuje odsunięcie T. C. od wykonywania obowiązków służbowych, a w okolicznościach niniejszej sprawy nie ma gwarancji, że pełnienie obowiązków służbowych przez obwinionego będzie przebiegało w sposób prawidłowy, to jest licujący z godnością urzędu.

Sąd zważył co następuje:

Poprzedzając przystąpienie do merytorycznego omówienia motywów rozstrzygnięcia w kwestii zasadniczej, poczynić należy kilka uwag dotyczących składu sądu orzekającego w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach oraz stawiennictwa stron na posiedzeniu przeprowadzanym w powyższym przedmiocie.

Na wstępie wskazać należy, iż postępowanie w sprawie zawieszenia prokuratora w czynnościach zostało unormowane w przepisach art. 150-152 ustawy Prawo o prokuraturze jedynie fragmentarycznie i to w zakresie najistotniejszych zagadnień. Poza zakresem wspomnianych regulacji znalazło się wiele kwestii szczegółowych. Do takich należy zaliczyć kwestie związane ze składem sądu rozstrzygającego w przedmiocie zawieszenia w czynnościach albo przedłużenia takiego zawieszenia.

Z treści art. 145 § 1a ustawy Prawo o prokuraturze wynika, że w sprawach o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej oraz o zezwolenie na tymczasowe aresztowanie orzeka w pierwszej instancji Sąd Najwyższy w składzie 1 sędziego, a w drugiej instancji w składzie 3 sędziów. Z kolei w innych sprawach, na określenie których przepis art. 145 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze używa określenia „wskazanych w niniejszym rozdziale”, orzekają: w pierwszej instancji Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w składzie 3 członków albo Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i 1 ławnika; w drugiej instancji Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i 1 ławnika.

W ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, w przepisie tym nie chodzi jednak o wszystkie możliwe „sprawy”, jakie mogą być przedmiotem rozpoznania sądu dyscyplinarnego, a jedynie o sprawy dyscyplinarne. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia systematyka przepisów rozdziału ustawy zatytułowanego „Odpowiedzialność karna, dyscyplinarna i służbowa prokuratora”,

gdzie regulacje dotyczące składu sądu jako przepisy proceduralne zostały zamieszczone po regulacjach mających w najistotniejszym zakresie charakter materialny i ustrojowy, stosownie do § 24 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej. Jak podaje G. Wierczyński w Komentarzu do rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (zob. *„Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz”*, wyd. II, Warszawa 2016) „kolejność przyjęta w § 24 ust. 1 ZTP nie jest przypadkowa. Chodzi o to, by najpierw ustalić normy postępowania, następnie normy kompetencyjne związane z ich przestrzeganiem, a na końcu tryb postępowania w tych sprawach”. Należy zatem uznać, że przepisy art. 145 § 1 i 1a ustawy Prawo o prokuraturze stanowią element ram proceduralnych dla instytucji postępowania dyscyplinarnego, w ramach którego rozpatrywane są „sprawy dyscyplinarne” i to do nich należy odnosić regulacje dotyczące składu sądu dyscyplinarnego.

Za stosowaniem art. 145 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze jedynie do postępowania w sprawach dyscyplinarnych przemawiają również względy natury celowościowej. Nie znajduje bowiem prakseologicznego uzasadnienia sytuacja, w której kwestie o charakterze akcesoryjnym, a czasem wręcz incydentalnym, miałyby być rozstrzygane przez sąd w takich samych składach jak kwestie najbardziej doniosłe i merytorycznie skomplikowane. Do tej pierwszej kategorii z pewnością można zaliczyć sprawy w przedmiocie zawieszenia w czynnościach, których charakter przypomina rozstrzygane w postępowaniu karnym sprawy dotyczące stosowania środka zapobiegawczego. Również konieczność szybkiego procedowania w tego typu sprawach przemawia za tym, ażeby rozstrzygnięcie następowało w procedurze nieobarczonej nadmiernym formalizmem.

Przepisy art. 150-152 ustawy Prawo o prokuraturze zostały zamieszczone wśród przepisów o charakterze proceduralnym i usytuowane poza normami o charakterze materialno-prawnym właściwymi postępowaniu dyscyplinarnemu, mimo że niektóre z nich mają również charakter materialno-prawny (np. art. 150 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze), co również przemawia za dostrzeżeniem ich samodzielnego statusu, odrębnego od przepisów normujących postępowanie w sprawach dyscyplinarnych.

Jednocześnie zważyć należy, że postępowanie w sprawie zawieszenia prokuratora w czynnościach jest odrębnym postępowaniem szczególnym, nie stanowiącym ani osobnego postępowania dyscyplinarnego, ani jego etapu. Tym samym postępowanie to stanowi rodzaj pozadyscyplinarnego postępowania służbowego prowadzonego przez przełożonego dyscyplinarnego (art. 150 § 1 i 8, art. 151 § 1 zdanie pierwsze ustawy Prawo o prokuraturze) lub sąd dyscyplinarny (art. 150 § 3 i 4, art. 151 § 1 zdanie drugie, art. 152 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze). Za przyjęciem takiego poglądu przemawia przede wszystkim funkcja tego postępowania. Jego celem nie jest represja dyscyplinarna, czy nawet zapewnienie warunków do jej zastosowania, a konieczność zagwarantowania prawidłowego wykonywania zadań prokuratury w razie zaistnienia negatywnych zdarzeń dotyczących stosunku służbowego prokuratora. Charakter tych zdarzeń (wszczęcie postępowania o ubezwłasnowolnienie, wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, podejrzenie popełnienia przez prokuratora przestępstwa) podważających zdolność prokuratora do sprawowania zajmowanego urzędu – przemawia za czasowym uniemożliwieniem mu wykonywania obowiązków do czasu zweryfikowania jego dalszej przydatności zawodowej.

Jako że postępowanie w przedmiocie zawieszenia prokuratora w czynnościach nie jest postępowaniem dyscyplinarnym i nie stanowi „sprawy dyscyplinarnej”, przepis art. 145 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze nie będzie miał w tym szczególnym postępowaniu zastosowania.

Zgodnie z normą zawartą w art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze, w zakresie nieuregulowanym znajdują zastosowanie przepisy k.p.k. Wprawdzie przepis ten odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów k.p.k. jedynie „do postępowania dyscyplinarnego”, nie mniej wykładnia tego przepisu dokonana przy zastosowaniu analogii legis, pozwala na odpowiednie stosowanie przepisów k.p.k. również w postępowaniu w przedmiocie zawieszenia prokuratora w czynnościach.

Jak wskazano uprzednio, przepisy ustawy Prawo o prokuraturze nie regulują ani kwestii związanych ze składem sądu dyscyplinarnego rozpatrującego kwestię zawieszenia w czynnościach, ani też nie wskazują, czy takiego rozstrzygnięcia sąd dyscyplinarny powinien dokonać na posiedzeniu czy rozprawie. Jako że żaden

przepis nie przewiduje orzekania w tej kwestii na rozprawie, reguła zawarta w art. 95 § 1 k.p.k. przemawia za dokonaniem takiego rozstrzygnięcia na posiedzeniu.

Z art. 30 § 1 k.p.k. wynika natomiast, że na posiedzeniu sąd orzeka jednoosobowo, chyba że prezes sądu zarządzi jej rozpoznanie w składzie trzech sędziów. Z kolei art. 30 § 2 k.p.k. wskazuje, że sąd odwoławczy na posiedzeniu orzeka również jednoosobowo, a w składzie trzech sędziów wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie wydano w składzie innym niż jednoosobowy albo ze względu na szczególną zawłość sprawy lub jej wagę prezes sądu zarządzi jej rozpoznanie w składzie trzech sędziów, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy przyjąć, że Sąd Najwyższy rozpatrując na podstawie art. 150 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze kwestię przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach, może orzekać na posiedzeniu w składzie jednego sędziego orzekającego w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej.

Kwestia udziału stron w postępowaniu w sprawie zawieszenia prokuratora w czynnościach – nie uregulowana w przepisach ustawy Prawo o prokuraturze – wynika natomiast z odpowiedniego stosowania przepisów art. 96 § 1 k.p.k. Przepis ten stanowi, że strony mają prawo wziąć udział w posiedzeniu wówczas, gdy ustawa tak stanowi, chyba że ich udział jest obowiązkowy. Jako że żadna norma prawna nie przyznaje stronom prawa do udziału w posiedzeniu, na którym rozstrzygana jest kwestia zawieszenia prokuratora w czynnościach, ani nie przewiduje obowiązku stawiennictwa, stosownie do treści art. 96 § 2 k.p.k. nie zawiadamia się stron o jego terminie.

Zaznaczyć jednocześnie wymaga, iż brak jest przeszkód, jak pokazuje dotychczasowa praktyka rozstrzygania kwestii zawieszenia w czynnościach w składach tworzonych przez dwóch sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej oraz ławnika tej Izby, aby rozstrzygnięcie takie było dokonywane w takim właśnie składzie, jako że pozwala na to treść stosowanego odpowiednio w tym postępowaniu art. 30 § 1 k.p.k. umożliwiającego utworzenie składu trzyosobowego na zarządzenie prezesa sądu.

Przechodząc do merytorycznej oceny wniosku, wskazać należy, iż Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego skierowała w dniu 28 czerwca 2024 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) wniosek o rozpoznanie

sprawy dyscyplinarnej przeciwko T. C. - asesorowi Prokuratury Rejonowej [...] w P. obwinionego o to, że: w dniu 20 marca 2023 roku w P. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, to jest art. 248 § 1 k.p.k., poprzez to, że nadzorując śledztwo Prokuratury Rejonowej [...] w P. o sygn. [...] przeciwko J. A., zatrzymanemu 18 marca 2023 roku o godz. 11:00 w związku z popełnieniem przestępstw z art. 190 § 1 k.k. i po przedstawieniu mu 20 marca 2023 roku postanowienia o uzupełnieniu przedstawionego zarzutu oraz po przesłuchaniu go w charakterze podejrzanego, pomimo upływu 48 godzin od chwili zatrzymania go, co nastąpiło o godzinie 11:00, nie zwolnił go natychmiast, lecz o godz. 11:23 złożył w Sądzie Rejonowym [...] w P. wniosek o jego tymczasowe aresztowanie, wydał zarządzenie o zwolnieniu J. A., zatrzymanego 18 marca 2023 roku o godz. 11:00 i polecił funkcjonariuszowi Policji uzupełnić protokół zatrzymania osoby o godzinę zwolnienia i poinformować zatrzymanego, że został zwolniony o godz. 11:00, co nie było prawdą, gdyż J. A. do godz. 12:35:59 przebywał zamknięty w celi pomieszczenia dla osób konwojowanych, które opuścił wraz z funkcjonariuszami Policji o godz. 12:39, a następnie na posiedzeniu sądu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, rozpoczętym o godz. 13:15 poinformował, że podejrzany nie jest zatrzymany i odpowiada z wolnej stopy, co również nie było prawdą, gdyż przed rozpoczęciem posiedzenia sądowego ci sami policjanci uniemożliwili podejrzanemu opuszczenie budynku sądu, skutkiem czego od godz. 11:00 do godz. 13:20, gdy opuścił salę sądową, J. A. pozbawiony był wolności i którym to zachowaniem uchybił także godności urzędu poprzez naruszenie podstawowych obowiązków prokuratora określonych w art. 96 ustawy Prawo o prokuraturze i § 2 pkt 1-4 i § 4 ust. 1 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów stanowiącego załącznik do uchwały Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z 12 grudnia 2017 roku, a jednocześnie zachowanie to odpowiada znamionom przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i art. art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy Prawo o prokuraturze. Wraz z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej sformułowano na podstawie art. 150 § 4 w zw. z art. 174 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o

prokuraturze wniosek o przedłużenie zawieszenia obwinionego asesora T. C. w czynnościach na dalszy okres, niezbędny do rozpoznania jego sprawy dyscyplinarnej.

Asesor T. C. został zawieszony w czynnościach na mocy postanowienia z dnia 26 lipca 2023 r., sygn. [...], Prokuratora Regionalnego w P. na okres 3 miesięcy, a następnie postanowieniem Prokuratora Regionalnego w P. z dnia 12 października 2023 r., sygn. [...], z tym dniem zawieszono go w czynnościach na okres kolejnych 3 miesięcy. Zawieszenie w czynnościach Sąd Dyscyplinarny przy Prokuraturze Generalnym przedłużył następnie na dalszy, niezbędny okres postanowieniem z dnia 25 stycznia 2024 r., o sygn. [...] do dnia 26 lipca 2024 r. Obwiniony wniósł odwołanie od postanowienia o przedłużeniu okresu zawieszenia w czynnościach do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą II ZO 20/24 i oczekuje na rozpoznanie (tom VI, k.1028).

W ocenie Sądu Najwyższego postępowanie zainicjowane wnioskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego o przedłużenie zawieszenia w czynnościach należało umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze.

Zważyć bowiem należy, iż z dniem 26 lipca 2024 r. upłynął termin zawieszenia w czynnościach, przerywając niezbędny element ciągłości o którym mowa w art. 150 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze, wskutek czego nie jest możliwe przedłużenie stosowania określonej w uprzednio powołanym przepisie instytucji.

Zgodnie z art. 150 § 1 zd. 1 ustawy Prawo o prokuraturze, prokurator może być zawieszony w czynnościach na okres do 6 miesięcy, jeżeli z uwagi na charakter przewinienia dyscyplinarnego konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków. Powołana instytucja stanowi zatem tymczasowy środek reakcji wobec prokuratora stosowany w sytuacji, gdy z uwagi na charakter przewinienia, którego się dopuścił konieczne jest jego natychmiastowe odsunięcie od wykonywania obowiązków służbowych. Prawo zawieszenia w czynnościach na okres, o którym mowa w art. 150 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze, przysługuje przełożonym dyscyplinarnym. Od decyzji o zawieszeniu w czynnościach przysługuje odwołanie do sądu dyscyplinarnego (§ 2). Zawieszenie prokuratora w

czynnościach, w uzasadnionych przypadkach, może być przedłużone na wniosek rzecznika dyscyplinarnego przez sąd dyscyplinarny na dalszy, niezbędny okres. Po skierowaniu wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej do sądu dyscyplinarnego, decyzje w przedmiocie przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach podejmuje sąd dyscyplinarny. Sąd dyscyplinarny określa czas zawieszenia prokuratora w czynnościach (§ 3 i 4 uprzednio powołanego przepisu).

Samo już zatem literalne brzmienie przepisu art. 150 ustawy Prawo o prokuraturze wskazuje, iż ustawodawca precyzyjnie określił uprawnienie sądu dyscyplinarnego li tylko do możliwości przedłużenia stosowania powyższego środka na dalszy, niezbędny okres, w sytuacji zaistnienia „uzasadnionego przypadku”, wskazując jednocześnie, że decyzja o zastosowaniu instytucji zawieszenia w czynnościach należy do przełożonych dyscyplinarnych, a kontynuowanie stanu zawieszenia uzależnione jest od wniosku rzecznika dyscyplinarnego. Zakres kompetencyjny sądu dyscyplinarnego w tym przedmiocie ograniczony jest jedynie natomiast do weryfikacji, czy zaistniała ustawowa przesłanka „uzasadnionego przypadku”, wskazująca na konieczność przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych, a w przypadku uznania, iż istnieją ku temu podstawy, do określenia czasu przedłużenia zawieszenia. Słownik języka polskiego PWN słowo „przedłużenie” określa jako „to, co stanowi dalszą część czegoś”, „sprawienie, że coś trwa dłużej”. W przypadku zatem wygaśnięcia stanu zawieszenia sąd dyscyplinarny nie ma możliwości jego przedłużenia i brak jest uprawnienia do niejako samodzielnej decyzji o ponownym zastosowaniu powyższej instytucji.

Wskazać należy, iż na podstawie zarządzenia Nr 2/6/2024 Prezesa Izby Odpowiedzialności Zawodowej z dnia 25 lipca 2024 r. niniejsza sprawa została przydzielona do referatu sędziemu sprawozdawcy. Następnie, tj. w dniu 26 lipca 2024 r., strony zostały zawiadomione o osobie sprawozdawcy wraz z pouczeniem o prawie do złożenia wniosku o jakim mowa w art. 29 § 6 uSN. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału Pierwszego Izby Odpowiedzialności Zawodowej z dnia 13 sierpnia 2024 r., uzupełniono skład orzekający i wyznaczono termin rozpoznania sprawy dyscyplinarnej wraz z pouczeniem o treści art. 29 § 6 uSN. Zaistniały układ procesowy, na którego powstanie złożyły się okoliczności w postaci późnego - w relacji do terminu upływu stanu zawieszenia - skierowania wniosku o

rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wraz z wnioskiem o przedłużenie zawieszenia w czynnościach, standardowego oczekiwania na przydział oraz daty wpływu przedmiotowej sprawy do referatu sprawozdawcy, jak również konieczności oczekiwania na ewentualne skorzystanie przez strony z uprawnienia określonego w art. 29 § 6 uSN, doprowadził zatem do upływu terminu na rozpoznanie wniosku o przedłużenie zawieszenia w czynnościach, gdyż stan ten ustał z dniem 26 lipca 2024 r.

Podkreślenia wymaga przy tym, iż brak konieczności zawieszenia asesora w czynnościach służbowych na obecnym etapie postępowania dyscyplinarnego zdaje się potwierdzać okoliczność, iż Prokurator Okręgowy w P. wycofał skierowany drogą służbową w trybie art. 174 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze wniosek do Prokuratora Generalnego o zwolnienie T. C. ze stanowiska asesora Prokuratury Rejonowej [...] w P.

Powyższa okoliczność może ulec jednakże zmianie wskutek rozstrzygnięcia w postępowaniu delibacyjnym. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego wpłynął wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej asesora Prokuratury Rejonowej [...] w P. T. C., który zarejestrowano pod sygn. akt I ZI 66/23, a posiedzenie jawne w przedmiocie rozpoznania powyższego wniosku zostało wyznaczone na 2 października 2024 r. Ustawowa natomiast przesłanka uzasadnionego przypadku, opisana w art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze, usprawiedliwiająca przedłużenie zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych, występuje w każdej sytuacji, w której prokurator jest podejrzany o popełnienie przestępstwa, a przynajmniej takiego przewinienia dyscyplinarnego, którego dokonanie poważnie naraziłoby na szwank wizerunek urzędu prokuratorskiego (zob. A. Kiełtyka, W. Kotowski, A. Ważny [w:] A. Kiełtyka, W. Kotowski, A. Ważny, *Prawo o prokuraturze. Komentarz*, wyd. II, LEX/el. 2021, art. 150). Kwestia zatem ewentualnej konieczności zawieszenia w czynnościach asesora przeciwko któremu skierowano wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej zostanie podjęta w przypadku, gdy wydane zostanie zezwolenie na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej. Zgodnie z treścią art. 151 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze zawieszenie w czynnościach, jest obligatoryjne w przypadku, gdy wydane zezwolenie na

pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej dotyczy przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego zagrożonego karą co najmniej 5 lat pozbawienia wolności. W takim przypadku zawieszenie nie może być uchylone do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Rozważenie kwestii obligatoryjnego zawieszenia w czynnościach, jako immanentnie związanej z rezultatem postępowania immunitetowego, doprowadzi zatem do ewentualnej ponownej weryfikacji konieczność zastosowania tejże instytucji.

Wobec tego konieczne stało się umorzenie postępowania wszczętego na skutek wniosku w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach (art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. stosowany odpowiednio w tym postępowaniu z mocy art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.

[M. T.]

[ms]